

Hồi thứ mười một

Côn Luân kiếm khởi ung mã tấu
Đương tử ba hồng tử sĩ hôn

Ninh Hạ là vùng thảo nguyên khô cằn, cây cối còn thưa thớt, tiêu điều hơn cả Tuy Viễn. Tám ngày sau, Văn Long đã cùng Độc Cô Thiên vượt qua lãnh thổ Ninh Hạ, đi vào địa phận Cam Túc. Ở đây núi non trùng điệp, đèo dốc cheo leo, hiểm trở. Khi đến chân dãy núi Côn Luân, cả hai ghé vào khách điểm để ăn uống và nghỉ ngơi. Sau hơn hai tháng tắm nắng thảo nguyên, da Văn Long đã đen sạm lại, râu ria đầy mặt. Họ lại mặc trang phục trắng của miền sa mạc nên nếu không phải người thân ẽ khó nhận ra.

Thiên Ma Giáo đã đặt phân đà ở Cam Túc nhưng ở trong thành. Khu vực này vẫn thuộc địa hạt ảnh hưởng của phái Côn Luân. Ngày lễ khai giáo của Thiên Ma, Chương môn Côn Luân là Vô ảnh Kiếm Lộ Đắc Tuân không đến dự. Có lẽ vì lão cho rằng cứ địa của bốn phái ở tít trên núi cao, dễ thủ khó đánh. Thiên Ma Giáo sẽ không làm gì được. Bản tính họ Lộ vô cùng kiêu ngạo, mục hạ vô nhân, lòng vẫn thâm bất phục hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm. Thần Toán thư sinh đã mấy lần đến thuyết phục phái Côn Luân tham gia vào liên minh bạch đạo đề bọ Lỗ Đắc thẳng thắn chối từ.

Nhắc lại, Văn Long và Độc Cô Thiên tắm rửa xong bèn xuống tầng dưới để dùng bữa. Khách điểm này vốn kiêm cả tửu lầu. Hai người tùy tiện gọi vài món đặc sản địa phương rồi cùng nhâm nhi chén rượu. Bỗng ngoài cửa có một toán năm người bước vào. Rồi lại một toán sáu người nữa. Họ làm như không quen biết nhau, ngồi riêng mỗi toán một bàn. Bọn này mặc y phục thương nhân, nhưng đôi mắt sắc bén của Văn Long đã nhận ra vũ khí giấu kín trong áo và bọc hành lý. Chàng liền ra dấu cho nhị đệ rồi vận công lắng nghe xem chúng nói gì. Một tên trong bọn hỏi nhỏ:

- Phó giáo chủ đã đến chưa?
- Đến rồi, người đang ở trong khách điểm bên kia.
- Chừng nào thượng sơn?
- Sáng mai, đường đi hiểm trở không thể đánh đêm được.

Bọn này khi vào đã quan sát kỹ không thấy ai có vẻ là khách giang hồ nên hơi thiếu cảnh giác. Văn Long biết ngay chúng là giáo đồ Thiên Ma, theo Ưng Ma đến đây để tập kích phái Côn Luân. Chàng dùng Vô Tướng Truyền Âm nói cho Độc Cô Thiên biết. Hai người tiếp tục ăn uống như hai gã lái buôn từ quan ngoại vào. Bảo kiếm giấu trong áo khoác rộng nên không ai thấy được.

Ăn uống xong, Độc Cô Thiên cố tình dùng tiếng Mông Cổ gọi tiểu nhị tính tiền. Hai người giả say dật nhau loạng choạng bước lên lầu, như không biết võ công.

Lát sau, bọn giáo chúng Thiên Ma cũng đã no say nên lên ngủ ở phòng bên cạnh. Trống canh năm vừa điểm, Văn Long nghe bên kia vách có tiếng động, chàng gọi Độc Cô Thiên dậy, hai người rửa mặt chờ bọn Thiên Ma đi khuất mới chui ra cửa sổ đi theo. Đường lên núi Côn Luân quả là hiểm trở, bọn giáo chúng leo hết đoạn

đường nghìn trượng bắt đầu thở dốc. Mồ hôi ướt đầm lưng áo, Vân Long đoán chừng Ứng Ma đang dẫn đầu. Chàng ngược lên, thấy xa xa thấp thoáng mấy nóc đạo quán. Tiếng cười âm u kinh khiếp của Ứng Ma phá tan bầu không khí tĩnh mịch của núi cao.

Bọn giáo chúng vội vàng tung mình lên chạy đến nhập vào đội ngũ sau lưng Ứng Ma. Anh em Vân Long cũng mau chóng phi thân đến núp sau lưng một gốc tùng cổ thụ đối diện cổng đạo quán.

Ứng Ma cao giọng bảo hai đạo sĩ đang đứng trước cổng:

- Hai người vào bảo với Lộ Đắc Tuân rằng có phó giáo chủ của Thiên Ma Giáo đến thăm.

Hai lão đạo sĩ nghe Ứng Ma gọi thẳng tên tục của chủ môn không khỏi tức giận. Nhưng biết Ứng Ma là hung thần nên vội chạy ngay vào bẩm báo.

Lát sau Vô ảnh Kiếm xuất hiện, bước chân lão vẫn ung dung điềm tĩnh. Chòm râu dài đen nhánh phất phơ trước ngực trông cũng có vẻ tiêu phong đạo cốt, nhưng không dấu được vẻ cao ngạo trên khuôn mặt lạnh như sương.

Lão vòng tay nói:

- Thiên Ma Giáo và phái Côn Luân như nước sông, nước giếng không xâm phạm lẫn nhau. Chẳng hay phó giáo chủ đến đây có gì chỉ giáo?

Ứng Ma ngửa cổ cười lớn:

- Thiên Ma Giáo thế thiên hành đạo, nhất thống vũ lâm để đem lại thanh bình. Nếu người thức thời thì hãy quy phục, bằng không gà chó cũng chẳng tha.

Lộ Đắc Tuân biết đại họa đã giáng xuống đầu phái Côn Luân nhưng vẫn lạnh lùng đáp:

- Tuân này tuy kém tài nhưng cũng không đến nỗi sợ chết mà làm mất thanh danh bao đời của Côn Luân. Hôm nay, nếu chẳng may đạo quán thành tro, những đệ tử sống sót sẽ xây dựng lại, tiếp tục truyền thống của tổ sư. Đệ tử Côn Luân thà làm ngọc vỡ chứ không chịu làm ngói lành.

Bọn đệ tử đứng sau lưng họ Lộ phấn khích đồng rút kiếm hét to:

- Quyết tử!

Vân Long không ngờ Vô ảnh Kiếm lại là người cương liệt, bất khuất như vậy.

Ứng Ma tưởng với uy danh của mình có thể dọa dẫm được Lộ Đắc Tuân đầu phục mà khỏi cần chiến đấu. Ngờ đâu họ Lộ lại quyết liệt phản kháng. Ứng Ma động nộ khí ra lệnh cho đám giáo đồ khởi chiến.

Họ Lộ thấy vậy bèn rút kiếm xông thẳng vào Ứng Ma, hy vọng tiến phát chế nhân. Gần trăm đệ tử Côn Luân cũng ào ra tấn công bọn Thiên Ma.

Kiếm pháp Côn Luân quả danh bất hư truyền. Lộ Đắc Tuân vung kiếm vẽ nên những bông hoa màu sáng bạc bao trùm lấy Ứng Ma. Nhưng lão ác ma nào có coi họ Lộ ra gì, song trào vung lên phong toả kiếm chiêu, thần nhiên va chạm với bảo kiếm mà vẫn không hề hấn gì. Bảo kiếm bật ra ngân dài như rên rỉ. Vô ảnh Kiếm

không ngờ hai tay của Ưng Ma lại không sợ bảo kiếm nên hơi chột dạ. Ông đổi chiến thuật, chú tâm tấn công vào những yếu huyệt trên người đối phương, cố tránh va chạm.

Hai bên quyết đấu đã được hai chục chiêu, có vẻ như không phân thắng bại.

Cục diện bên ngoài cũng vậy. Nhân thủ hai bên ngang nhau, nhưng trước tinh thần bất khuất của Côn Luân, cũng nhất thời chưa ai chiếm được thượng phong.

Ưng Ma thấy đã gần bốn chục chiêu mà chưa hạ được Lộ Đắc Tuân nên động sát khí, đỡ Phi Ưng Thân Trảo, tung mình lên không đánh xuống những luồng kinh phong nặng như núi đổ. Thanh kiếm trong tay Vô ảnh Kiếm rung lên bần bật như muốn rời khỏi tay.

Bọn giáo đồ Thiên Ma thấy phó giáo chủ đã áp đảo được đối thủ nên cũng phấn khởi hét lớn, vung đao lẫn xả vào đám đệ tử Côn Luân, tình thế đã thay đổi.

Vô ảnh Kiếm chủ trương tự lập tự tôn, ít khi cho môn đệ hạ sơn hành hiệp giành hồ, nên bọn đạo sĩ Côn Luân thiếu hẳn kinh nghiệm chiến đấu. Thường ngày đồng môn đấu với nhau cũng có ban phân tương nhượng nay đột nhiên lâm vào cảnh loạn chiến đầu rơi máu đổ không khỏi ngỡ ngàng.

Bên này, Lộ Đắc Tuân cắn răng nắm chặt bảo kiếm, vận toàn lực chống đỡ những chiêu sấm sét của Ưng Ma. Nhưng võ công hai bên chênh lệch quá xa, trước sau gì họ Lộ cũng bại vong.

Ưng Ma chợt cười lên ghê rợn, xuất chiêu Phi Ưng Trác Nguyệt, muôn ngàn trảo ảnh chụp xuống đầu đối thủ. Vô ảnh Kiếm thấy nguy liền dùng chiêu Thuận Dương Đao Hải chống lại. Tiếng kiếm trảo chạm nhau vang dội rồi tắt lịm, Lộ Đắc Tuân bắn ra sau nửa trượng, đạo bào bị xé rách tan, bảo kiếm nằm lăn lóc dưới đất.

Ưng Ma bật cười ngạo nghễ:

Sao, bây giờ ngươi đã chịu quy phục chưa?

Họ Lộ biết mình sắp chết nhưng vẫn quyết liệt đáp:

Đừng hòng, Tuân mồ kém tài không dịch lại người, đành chịu chết tạ tội với tổ sư, ngươi cứ xuống tay đi.

Ưng Ma rút lên ghê rợn:

- Được, ta xé ngươi ra làm tám mảnh xem đám tổ sư dưới suối vàng có còn nhận ra hay không.

Lão vừa định vung trảo hạ thủ thì bên tai có tiếng quát như sấm:

- Khoan đã Ưng Ma!

Bóng người đáp xuống cạnh Lộ Đắc Tuân, y phục màu trắng, khăn bịt mặt màu đen.

Bên phía đệ tử Côn Luân cũng có thêm một người trợ chiến, trang phục giống hệt như người đứng cạnh họ Lộ. Kiếm pháp của người này nhanh như điện chớp, vừa vào tham chiến đã hạ liền ba tên giáo chúng.

Bọn đạo sĩ Côn Luân mừng rỡ lấy lại được tinh thần. Phe Thiên Ma bắt đầu

rối loạn.

Ứng Ma quan sát thấy thân hình gã bịt mặt có vẻ giống tên mắt xanh Tiêu Long Vân, nhưng nhìn thanh kiếm trong tay thì không phải.

Lão gần giọng hỏi:

- Tiểu tử kia là ai mà dám xen vào chuyện của ta?

Người bịt mặt cười nhạt bảo:

- Thiên Ma Giáo ôm đã tâm thống trị giang hồ. Sau đó cướp lấy ngôi thiên tử. Đại ác, đại nghịch như vậy ai cũng có quyền chu diệt. Ta khuyên lão nên rời bỏ Thiên Ma Giáo như Hiên Viên Liệt để được chết toàn thây.

Ứng Ma nộ khí xung thiên vung trảo đánh liên. Vân Long thần nhiên vung Vô Cực Kiếm lên chống cự. Ứng Ma càng đánh càng thấy đối phương võ công bao la như biển. Bất cứ chiêu nào lão xuất ra cũng bị chặn đứng từ trong trứng nước. Ứng Ma nổi giận đánh liên một lúc năm chiêu. Nhưng cuối cùng thì chẳng chiêu nào được thi triển vẹn toàn. Lão vừa xuất được nửa chiêu đã thấy mũi kiếm của đối phương âm thầm lao qua trảo ảnh chĩa vào yếu huyệt. Ứng Ma chưa bao giờ gặp địch thủ có kiếm pháp tinh diệu đến đường này, nên không khỏi kinh hoàng. Lão bàn đổi sang lối giao chiến trực diện, dùng nội công thâm hậu để thắng đối phương. Ứng Ma bắt đầu sử dụng phi Ứng Thân Trảo, những luồng kinh phong sấm sét thi nhau đổ xuống đầu địch thủ. Vân Long tiếp liên mấy chiêu thấy khí huyết nhộn nhạo bèn quyết tâm dùng tuyệt chiêu khắc địch. Chàng vận đủ mười hai thành công lực, quán chú vào thân kiếm xuất chiêu đầu trong Vô Cực Tam Kiếm. Không còn kiếm ảnh, chỉ thấy một vầng sáng bay lên rồi phủ xuống đầu Ứng Ma. Lão thét lên một tiếng đau đớn, tung người đào thoát khỏi đấu trường.

Bọn giáo chúng nghe tiếng thét, quay lại thấy Ứng Ma đã cao bay xa chạy, liền bỏ cuộc chạy theo.

Vân Long bước đến bên Vô ảnh Kiếm, cất tiếng hỏi:

- Lộ Chương môn bị thương có nặng không?

Lộ Đắc Tuân đứng dậy, bao nhiêu hùng tâm tráng chí đã không còn. Bao năm qua, lão tự hào kiếm pháp của mình độc bộ võ lâm. Nào ngờ hôm nay thảm bại dưới tay Ứng Ma trong vòng chưa tới sáu mươi chiêu. Đến khi thấy người bịt mặt kiếp pháp tinh kỳ, chưa đến ba mươi chiêu đã đả bại Ứng Ma, lòng lão hoàn toàn nguội lạnh.

Vô ảnh Kiếm tự biết hôm nay mạng mình và các đệ tử Côn Luân được bảo toàn là nhờ vào công sức của hai người bịt mặt này. Lão sụp xuống lạy tạ:

- Tuân này suốt kiếp không quên ơn tương trợ hôm nay.

Vân Long lật đật đỡ lão dậy:

- Lộ Chương môn đừng làm như vậy! Đạo nghĩa giang hồ là sát cánh cùng nhau giáng ma vệ đạo, đem lại thanh bình cho võ lâm. Mỗi hờ thì răng lạnh, Thiên Ma Giáo guy tụ toàn bộ bọn ác ma, nếu chúng ta không tương trợ lẫn nhau thì sớm muộn gì võ lâm cũng chìm trong ma chướng.

Vô ảnh Kiếm vô cùng hổ thẹn. Lão nghe giọng biết chàng còn rất trẻ nên

chấp tay nói:

- Kính thỉnh thiếu hiệp và vị huynh đài kia vào trong khách sảnh đàm đạo.

Lão quay sang bảo đám đệ tử thu dọn chiến trường, chôn cất người chết và băng bó cho những ai bị thương.

Vân Long lúc này mới có thời gian chiêm ngưỡng Thuần Dương đạo quán, đại điện thờ tam thánh của phái Côn Luân. Tuy không lớn bằng Ngọc Hư Cung của Võ Đang, nhưng cũng rất uy nghi, cổ kính. Mái ngói rêu phong, bốn góc cong vút như vượt rồng, bốn hàng cột lớn bằng gỗ quý đen bóng. Tổ sư Côn Luân Hà Túc Đạo quả là người có khiếu thẩm mỹ tinh tế.

Khách sảnh nằm bên phải đạo quán, có bàn bát tiêu nằm trước một hương án cao. Trên có bức hoạ chân dung Hà Túc Đạo và lư trầm thơm ngát.

Lộ Đắc Tuân mời khách an tọa rồi vào sau thay áo. Một tiểu đồng xinh xắn bung trà lên nhìn hai người bịt mặt với vẻ ngưỡng mộ, hần chúm chím cười rồi lui ra.

Vân Long chợt nhớ mình còn bịt mặt vội tháo khăn, Độc Cô Thiên cũng làm theo.

Lát sau, Vô ảnh Kiếm ra đến lấy lại phong thái uy nghiêm của bậc tôn sư nhưng đã mất đi vẻ cao ngạo thường ngày.

Lão thấy Vân Long tháo khăn để lộ khuôn mặt sạm nắng, đầy rắn rỏi trông vô cùng uy vũ và anh tuấn.

Lộ Đắc Tuân kéo ghế ngồi xuống rồi vòng tay kính cẩn nói:

- Xin nhị vị thiếu hiệp cho Tuân này được biết đại danh.

Vân Long đáp lễ rồi nói:

Tại hạ tên gọi Tiêu Long Vân, còn đây là nhị đệ Độc Cô Thiên.

Lộ Đắc Tuân đã từng được nghe một đệ tử tục gia về núi kể lại diễn biến cuộc khai giáo tại Thiên Ma Cốc, nên mừng rỡ:

- Cửu ngưỡng! Tuân này được biết Tiêu công tử võ công tuyệt thế, đả bại Đồ Nhu và Ứng Ma, cứu quần hào khỏi bầy rập của Thiên Ma, lòng hâm mộ đã lâu.

Hai bên đàm đạo về cục diện giang hồ. Cuối cùng họ Lộ nói:

- Ứng Ma trận này bị trọng thương chắc còn lâu mới dám trở lại đây. Côn Luân xin gửi ngay mười đệ tử đến Thiểm Tây góp sức cùng đồng đạo.

Vân Long nói lời cảm tạ và xin cáo từ.

Hai người trở lại khách điểm thu xếp rồi lập tức lên đường.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Nhờ hai tuần mã đều là ngựa quý nên ba ngày sau họ đã vượt qua sông

-169-

Hoàng Hà, đi vào địa phận Thiểm Tây. Tại đây cũng núi non trùng điệp, đường sạn đạo gập ghềnh, phong cảnh hoang sơ, kỳ vĩ làm say đắm lòng hào kiệt.

Nhưng càng vào sâu, đường càng dễ đi, hai bên đường ruộng lúa xanh tươi. Lưu vực sông Dương Tử màu mỡ phì nhiêu nên dân cư sinh sống rất đông.

Huynh đệ Vân Long đã thay y phục Trung Nguyên, râu ria nhẵn nhụi, lấy lại vẻ anh tuấn thường ngày.

Tây An là thủ phủ của Thiểm Tây, tuy không gần đường thuỷ lộ nhưng lại là cửa ngõ của cả một vùng phía bắc Ba Thục gồm Ninh Hạ, Cam Túc, Thanh Hải nên vô cùng sầm uất, phồn thịnh.

Trên đường tấp nập những đoàn xe chở thổ sản Ba Thục về các tỉnh giàu có, trù phú ở Giang Đông và ngược lại.

Vân Long không ghé vào những cơ sở kinh doanh đồ sộ của Tài Thần đặt tại đây. Chần chừ chọn một khách điểm nhỏ để tránh tai mắt Thiên Ma. Làn da đen đúa và chiếc nón rộng vành cũng là một cách hoá trang hữu hiệu.

Tắm rửa xong chàng và Độc Cô Thiên tìm đến một phân đà Cái Bang ở ngoại thành. Thấy chung quanh vắng vẻ hai người bước vào.

Hai gã khuất cái gác cổng định hỏi bỗng thấy trong lòng bàn tay khách lộ ra Hắc Trúc lệnh phù vội sụp xuống lạy:

- Cung thỉnh trưởng lão vào trong.

Vân Long phát tay áo, một luồng lực đạo mềm như bông nâng hai gã đứng dậy, rồi chàng cùng nhị đệ bước vào tiền sảnh.

Tiếng cười sang sảng quen thuộc của Hạ Khánh Dương khiến lòng chàng ấm lại. Trong hậu sảnh, vây quanh bàn rượu là Hạ Bang Chủ, La Thiên Hùng, Lư Quân ngồi quay mặt ra ngoài, còn một hán tử và một nữ nhân ngồi quay mặt vào trong nên chàng không biết.

Hạ Khánh Dương thấy có người vào, đưa mắt nhìn chợt nhận ra đứa em vàng ngọc của mình, lão bèn rú lên rồi xô ghế bước đến ôm chặt chàng, vừa cười vừa nói:

- Long đệ! Ta vừa mới nhắc đến là người đã xuất hiện, còn linh hiển hơn là nhị long thần Dương Tiễn nữa!

Mọi người mừng rỡ cười ha hả không dứt. Lữ trưởng lão nhắc khéo họ Hạ:

- Đại ca, sao không mời Long đệ và Thiên đệ ngồi?

Khánh Dương buông chàng ra cười ngất:

- Ta mừng quá nên quên!

Vân Long bị họ Hạ che khuất nên không thấy nữ lang đã rời bàn bước lại gần, khi lão buông tay, xoay qua một bên, chàng mới thấy nữ lang đã quỳ xuống và nói:

- Tiểu muội Phi Hà mừng đại ca trở về!

Nói xong nàng phục xuống khóc nức nở. Vân Long lâu nay vẫn thầm nhớ nhung nàng da diết nên không kềm được lòng mình, cúi xuống đỡ Phi Hà lên rồi ôm

chặt vào lòng. Chàng nói nhỏ bên tai nàng:

- Hà muội, hình bóng nàng lúc nào cũng luôn ở trong tim ta.

Phi Hà sung sướng đến run rẩy, úp mặt vào ngực chàng nức nhe.

La trưởng lão bật cười ha hả:

- Con nha đầu kia, bây giờ ngươi đã thoả lòng mong nhớ rồi chứ? Hai tháng nay, mặt ngươi ủ rũ làm bọn ta mất cả tửu hứng.

Vân Long biết mình thất lễ, chưa kịp chào hỏi mọi người nên dắt Phi Hà đến bàn. Chàng vòng tay thi lễ rồi ngồi xuống. Hạ Khánh Dương cũng đã nắm tay Độc Cô Thiên vào đến.

Hán tử lạ mặt cũng là đệ tử của Cái Banh. Hắn đứng lên chấp tay thưa:

- Đệ tử là Võ Đạt, phân đà chủ phân đà Tây An xin ra mắt trưởng lão.

Vân Long gật đầu, xua tay:

- Phân đà chủ bất tất phải đa lễ.

Hạ Bang chủ nâng ly bảo:

- Chúng ta cùng uống cạn ly này để mừng Long đệ trở về.

La trưởng lão uống xong, vuốt râu hỏi Vân Long:

- Long đệ, ngươi hãy kể lại hành trình mấy tháng qua cho bọn ta nghe thử.

Vân Long tuân tự thuật lại, mọi người đều giạt mình khi biết Vô Cực Tẩu vẫn còn sống.

Hạ Khánh Dương nghe kể đến đoạn chàng và Độc Cô Thiên cứu viện Côn Luân, đánh trọng thương Ưng Ma, lão đập bàn cười thống khoái:

- Lão họ Lộ bây giờ mới sáng mắt ra.

Vân Long hỏi họ Hạ:

- Chẳng hay vì có gì mà lão đại ca cùng Lữ đại ca lại đi giá xuống Tây An?

Lữ Quân trầm nét mặt trả lời:

- La đệ nhận được tin Ma Diện Tú Sĩ sai người đem năm vạn lạng vàng sáng Quý Châu cầu hoà, hứa sẽ cùng Độc Thánh chia đôi thiên hạ. Nghe đâu Độc Thánh đã bằng lòng. Vì vậy, hoả tốc báo về tổng đà. Bang chủ không yên tâm nên cùng ta đến Tây An, gặp La đệ tìm phương sách.

Phi Hà chẳng cần chú ý gì đến cục diện giang hồ, cứ say đắm liếc tình lang và gấp thức ăn cho chàng.

Vân Long chợt nhớ mình chưa hỏi han gì nàng nên quay sang nói:

- Hà muội, ta rất ngạc nhiên khi lại gặp nàng ở đây.

La trưởng lão cười khà khà cướp lời:

- Hai tháng trước ta lên Nga Mi sơn gặp Diệu Phi sư thái thương lượng việc

liên minh. Bà hoan hỉ đồng ý, tập hợp ngay đệ tử hỏi xem ai tình nguyện xuống núi. Con bé này là người giơ tay đầu tiên. Từ đó, nó cứ bám chặt lấy ta hỏi han về tin tức của người, hoa dung ủ dột làm ta bức mình muốn chết đi được.

Phi Hà xấu hổ cúi đầu nói lí nhí:

- La lão ca kỳ cục quá!

Hạ Khánh Dương vân vê chòm râu đẹp:

- Long đệ, trai anh hùng năm thê bảy thiếp là chuyện thường tình. Ta e người khó mà từ chối được mối tơ duyên này. Mấy hôm nay, Phi Hà cứ luôn miệng gọi ta là lão đại ca, ta vô cùng khoan khoái. Thôi thì, ta đứng ra hợp tác cho người và Phi Hà. Chẳng hay ý Long đệ thế nào?

Vân Long cũng tự biết lòng mình cũng yêu thương Phi Hà nên kính cẩn đáp:

- Tiểu đệ cảm tạ lão đại ca đã chu toàn, nếu Hà muội không chê Vân Long này đã có gia thất, đệ xin được ngỏ lời cầu hôn.

Phi Hà cố nén e thẹn thưa rằng:

- Long ca là bậc kỳ nam tử trên đời, muội đâu dám nghĩ đến độc chiếm cho riêng mình. Chỉ cần chàng có dạ yêu thương là muội mãn nguyện lắm rồi.

Mọi người thấy duyên nợ đã thành, vui vẻ chúc mừng.

Vân Long giới thiệu Độc Cô Thiên với Phi Hà:

- Hà muội, đây là Thiên Lý Độc Hành Độc Cô Thiên, nghĩa đệ của ta.

Độc Cô Thiên vái Phi Hà ba vái:

- Nhị đệ Độc Cô Thiên xin ra mắt đại tẩu.

Phi Hà đỏ mặt đáp lễ:

- Nhị thúc! Xin đừng đa lễ!

Bọn đệ tử Cái bang mang lên thêm hai vò rượu thật lớn. Hạ Khánh Dương thấy mình mất tay trong việc xe duyên nên lòng vô cùng hỉ hả. Lão cận liên ba chén nhưng chợt nghĩ đến việc chung không khỏi giật mình. Lão hỏi Vân Long:

- Liên minh giữa Thiên Ma và Thánh Giáo sẽ là đại họa của võ lâm. Long đệ có cao kiến gì không?

Vân Long suy nghĩ một lúc rồi thở dài nói:

- Nếu một mình Ma Diện Tú Sĩ thì đệ tự tin có thể thắng được. Nhưng nếu thêm Độc Thánh thì chắc chắn sẽ bại vong. Có lẽ đệ phải thâm nhập Quý Châu một chuyến để tìm cách phá vỡ mối liên kết giữa hai tà phái. Nếu quả thật Độc Thánh là người tham tài, đệ sẵn sàng trả cho lão mười vạn lạng vàng để phá lời giao ước với Ma Diện.

Thần Toán Thư Sinh và Lư trưởng lão gật đầu khen phải.

Quần hào đang thương lượng bàn bạc kế sách thì có một đệ tử chạy vào quỳ xuống thưa:

- Bẩm bang chủ và chư vị trưởng lão, đệ tử nhận được tin hoả tốc báo về -172-

rằng giáo chủ Thiên Ma đã gửi tối hậu thư cho Dương Tử Đại Hào Thân Quý. Ngày mười tám tháng này phải ra bờ sông Dương Tử đón tiếp giáo chủ để tỏ lòng thần phục. Nếu không sẽ bị tru diệt toàn gia.

Hạ Khánh Dương nhắm tính chỉ còn có sáu ngày vừa đủ thời gian để tiếp viện. Lão cho tên khất cái lui ra rồi bảo:

- Ma Diện bắt tay được với Miêu Cương nên yên tâm bành trướng thế lực về phía đông. Nếu hần thu phục được Thân Quý thì Hồ Nam nguy mất.

Vân Long nói:

- Dương Tử Đại Hào là người thế nào?

Thần Toán trả lời:

- Thân Quý là đệ tử tục gia của Võ Đang, tính tình hào sảng, trượng nghĩa. Hần cũng như Hoàng Hà Nhất Bá, kinh doanh ngành vận tải trên khúc sông từ Hồ Nam đến Hoàng Hải. Dưới tay hần có hơn hai ngàn thủ hạ.

Vân Long hỏi thêm:

- Lực lượng các phái ở Thiểm Tây hoạt động ra sao?

Thần Toán cười tự đắc:

- Ta lấy bạc của Tài Thân, giả làm một phú ông đến mua lại gần ngàn mẫu vườn của lão họ Tiền gần sông Dương Tử đem bọn đệ tử các phái vào làm công nhân, tưới cây, bắt sâu, làm cỏ và thu hoạch hoa màu. Đạo sĩ thì cắt râu, hoà thượng thì để tóc nên che mắt được bọn Thiên Ma.

Vân Long cười bảo:

- Cũng may bọn Thiên Ma né tránh, không chạm đến các phân đà Cái Bang nên chúng ta còn duy trì được hệ thống thông tin liên lạc hữu hiệu.

Quả thật, Cái Bang có đến hơn hai mươi vạn đệ tử, không thể nào giết cho hết được, cho nên Thiên Ma Giáo cũng chẳng dám đụng đến. Hơn nữa, đệ tử Cái Bang khi đánh nhau với bọn Thiên Ma đều cải trang rất kỹ, dùng dao chứ không dùng đả cầu bổng. Vì vậy, Ma Diện Tú Sĩ vẫn mù mờ về lập trường của Cái Bang.

Hạ Khánh Dương đưa mắt nhìn ra cửa, ước lượng thời gian rồi bảo:

- Trời đã chiều rồi, chúng ta cứ ăn nhậu no say rồi sớm mai sẽ lên đường.

Đêm đến, Độc Cô Thiên một mình trở lại khách điểm để thanh toán tiền phòng, thu xếp hành lý rồi dắt ngựa trở lại phân đà để sáng mai lên đường một thể.

Năm ngày sau, Vân Long, Độc Cô Thiên và Phi Hà vượt sông đến gia trang của Thân Quý, nằm trên bờ nam Dương Tử Giang, thuộc địa phận Hồ Nam.

Muốn giữ thế nước sông, nước giếng giữa Cái Bang và Thiên Ma Giáo nên Vân Long đã đề nghị Hạ Khánh Dương và nhị vị trưởng lão không nên lộ diện, mà về ở ẩn Tiền gia trang, điều động liên minh bạch đạo sang sông tiếp viện.

Giờ đây thanh danh của Tiêu Long Vân đã lừng lẫy khắp chốn giang hồ, được võ lâm đồng đạo vô cùng kính ngưỡng. Họ biết rằng chỉ có chàng mới đủ trí tuệ và

bản lãnh để đương cự với quân ma.

Vì vậy khi đến cổng trang viện. Độc Cô Thiên trao bài thiếp, bọn vệ sĩ gác cổng nhanh chóng cho người vào thông báo.

Dương Tử Đại Hào nghe nói có Tiêu Công Tử đến thăm liền thở phào nhẹ nhõm, hớn hở rào bước ra đón:

- Quả là hoàng thiên hữu nhãn. Hôm nay được diện kiến Tiêu công tử thì dù ngày mai có phải phơi thây nơi bãi vắng cũng không hề hối tiếc. Xin mời công tử và nhị vị vào tề xá cho Quỳ này được hết tình địa chủ.

Vân Long thấy y trạc tuổi năm mươi, mình cao chín thước, mặt đỏ, râu đen, mắt lộ, mũi lân trông rất uy vũ và hào sảng. Thân Quỳ thủ hiệu mẫu thân ba năm không về Võ Đang sơn, và cũng không tham dự cuộc chiến tại Thiên Ma Cốc, nên không biết chàng là sư thúc của lão.

Cuối sảnh là một hương án sắp đặt sát vách, trên có treo hoạ tượng của tổ sư Trương Tam Phong, ẩn hiện trong khói nhang trầm nghi ngút.

Vân Long lúc đầu định giấu y việc chàng là đệ tử của Huyền Hạc thương nhân, để y khỏi hoang mang về vấn đề bối phận. Nhưng chàng là đệ tử Võ Đang, thấy hoạ tượng Tổ sư không thể bỏ đi.

Vì vậy, Vân Long nghiêm trang đến trước hương án quỳ xuống lạy ba lạy.

Thân Quỳ ngõ ngàng hỏi:

- Chẳng lẽ công tử cũng là đệ tử Võ Đang?

Vân Long gật đầu. Thân Quỳ cách đây ba năm có về thăm Võ Đang sơn cả tháng mà không gặp chàng nên càng thắc mắc:

- Xin hỏi công tử thụ nghiệp vị đạo trưởng nào?

Vân Long cười tủm tỉm nhìn vào mắt y nói:

- Gia sư là Huyền Hạc thượng nhân!

Thân Quỳ thất kinh sụp xuống lạy ba lạy:

- Đệ tử không biết sư thúc giá lâm, xin chịu tội!

Vân Long đỡ y dậy rồi hỏi:

- Chẳng hay sư điệt là đệ tử của ai?

Thân Quỳ kính cẩn đáp:

- Gia sư là Thanh Hạc chân nhân.

Vân Long nghiêm mặt nói:

- Chuyện bối phận không thể bỏ nhưng chúng ta đều là bậc trượng phu, không nên quá đa lễ mà mất đi tính hào sảng tự nhiên. Tuổi ta còn nhỏ hơn người, vì vậy nên đối với nhau như tình bằng hữu.

Thân Quỳ thấy chàng không ý mình là trưởng bối lên mặt cao ngạo, lại càng ngưỡng mộ hơn trước, lão cười sang sảng:

- Tính tiểu diệt cũng không thích câu nệ, nay sư thúc đã cho phép, sau này đừng quở trách Thân Quỷ này phạm thượng nhé.

Độc Cô Thiên thấy lão này cũng khá hứng thú nên cười bảo:

- Tiểu nhân huynh cũng gọi Độc Cô Thiên này là sư thúc thì lát nữa khó mà uống cho say được.

Thân Quỷ trợn mắt bước đến chụp tay Độc Cô Thiên bóp mạnh:

- Té ra huynh đài chính là Thiên Lý Độc Hành Độc Cô Thiên?

- Chính phải, tại hạ là em kết nghĩa của Tiêu Công Tử. Nhưng chúng ta cứ coi nhau như bằng hữu.

Dương Tử Đại Hào phẩn khởi quát thuộc hạ dọn tửu yến. Lão chợt nhớ tới nữ lang xinh đẹp đứng cạnh sư thúc nên chỉ Phi Hà rồi nói:

- Sư thúc, thế cô nương này là ai vậy?

Vân Long không muốn lão gọi nàng là sư thúc nương nên bảo:

- Tiểu muội của ta, Âu Dương Phi Hà, người cứ gọi là Hà cô nương được rồi.

Thân Quỷ hiểu ý bật cười rồi mời mọi người an tọa. Qua một tuần rượu, lão cho người vào gọi phu nhân và các con đến ra mắt sư thúc. Lát sau một thiếu phụ trạc tuổi bốn mươi, dong nhan bình thường nhưng đầy vẻ phúc hậu bước ra. Theo sau là ba hán tử cao lớn giống hệt họ Thân. Vân Long rời ghế bước ra, thiếu phụ sụp xuống thi lễ:

- Tiên phụ xin ra mắt sư thúc.

Ba hán tử cũng quỳ theo đồng thanh hô:

- Diệt tôn xin ra mắt sư thúc tổ.

Vân Long xua tay bảo:

- Bất tất phải đa lễ.

Họ phụng ý đứng cả lên. Vân Long đưa mắt ngắm nhìn ba hán tử rồi quay sang hỏi Thân Quỷ:

- Sư diệt có dạy kiếm pháp Võ Đang cho lệnh lang không?

Thân Quỷ kính cẩn trả lời:

- Đệ tử lên núi xin pháp và chương môn sư bá đã đồng ý nhận ba tên vô dụng Thân Phúc, Thân Lộc, Thân Thọ này làm đệ tử tục gia của Võ Đang.

Vân Long cười bảo:

- Để lát nữa ta thử xem các người có xứng làm đệ tử Võ Đang hay không.

Thân Quỷ vô cùng mừng rỡ vì chàng nói vậy có nghĩa là họ sẽ được hưởng lợi không nhỏ.

Ba gã Phúc, Lộc, Thọ đồng chấp tay tạ ơn rồi đưa Thân phu nhân lui vào trong.

Vân Long trở lại chỗ ngồi, chàng gấp một miếng hải sâm bỏ vào miệng, ăn xong, uống một hớp nước rồi hỏi Thân Quỷ:

- Cục diện ngày mai sư diệt có kế hoạch như thế nào?

Thân Quỷ cũng y kế như Hoàng Hà Nhất Bá, cho thủ hạ phục sẵn dưới sông, dùng hỏa dược đánh chìm thuyền Ma Diện.

Vân Long cười bảo:

- Người đánh giá Giáo chủ Thiên Ma quá thấp rồi đấy. Ưng Ma tàn độc, hiểm ác nhưng tâm cơ không sâu sắc, thâm trầm bằng Ma Diện. Đã thất bại một lần lẽ đâu Tú Sĩ không có cách đề phòng.

Thân Quỷ ngơ ngác hỏi:

- Vậy theo ý sư thúc thì hần sẽ không đi đường thủy sao?

Vân Long quay sang hỏi Độc Cô Thiên:

- Nhị đệ có cao kiến gì không?

Độc Cô Thiên tư lự một lúc rồi đáp:

- Theo đệ, Ma Diện sẽ đi hai đường. Một mặt vẫn xuôi thuyền theo sông Dương Tử nhưng sẽ ghé vào một bến vắng vẻ nào đó, rồi đi đường bộ tập kích chúng ta. Mặt khác, thuyền vẫn đi thẳng đến Trấn Nam Cung này để nghi binh.

Vân Long gật đầu khen:

- Nhị đệ suy luận rất chính xác. Nhưng ta nên đối phó bằng cách nào?

Độc Cô Thiên suy nghĩ một lúc rồi cười bảo:

- Đệ có nhiều phương án nhưng phân vân không quyết được.

Vân Long đưa mắt nhìn lên họa tượng tổ sư, chậm rãi nói:

- Ma Diện Tú Sĩ không biết ra và hiện đệ đã đến đây, nên cho rằng Thân Quỷ nhất định sẽ đặt phục binh trong đoạn sông gần gia trang. Hần sẽ làm đúng như Thiên Đệ nói. Chúng ta cũng sẽ chiều ý hần, nhưng sớm hơn một chút.

Chàng dừng lại hỏi Thân Quỷ:

- Nếu ngươi là Ma Diện thì sẽ đổ quân ở đâu?

Thân Quỷ sinh ra và sống ở đây đã mấy chục năm nên lão trả lời ngay:

- Cách đây ba mươi dặm có một khoảng rừng hoang vu, cây cối mọc sát bờ sông, nếu lão muốn tránh thị tuyến của chúng ta thì ắt phải dừng thuyền ở đó.

Vân Long tán đồng, chàng gật đầu hỏi tiếp:

- Ma Diện dù tàn ác cũng đường đường là tôn sư một phái. Lão đã hẹn sáng mai thì không bao giờ sai hẹn. Vậy ngươi tính thử xem khoảng thời gian nào thì thuyền sẽ đến đoạn bờ sông ấy?

Thân Quỷ tính nhẩm một hồi rồi nói:

- Nếu thuyền muốn đến đây đúng vào rạng sáng thì phải dừng thuyền lúc nửa đêm.

Vân Long hài lòng bảo:

- Vậy người hãy điều ngay một toán thuộc hạ giỏi thủy tính, phục sẵn dưới lòng sông Dương Tử đúng ngay đoạn sông có khoảnh rừng, đem theo hỏa dược, gặp lúc bọn chúng còn ở giữa sông cho nổ thuyền ngay. Lại cho vài trăm người phục sẵn trong rừng, chờ bọn giáo chúng bơi vào bờ là tiêu diệt. Nếu có cung tiễn, ám khí ném xa thì rất tốt. Đêm nay trăng sáng, được cả thiên thời địa lợi, bọn Thiên Ma chắc chắn bại vong.

Thân Quỷ nghe xong, lập tức gọi ba con điều động nhân mã đợi lúc trời sẩm tối, bí mật bố trí nơi địa điểm đã định.

Vân Long thấy trên vách có treo một thanh kiếm dài gấp rưỡi những thanh kiếm thường, chàng biết ngay đó là của Thân Quỷ. Chàng chợt nảy ra ý định muốn xem bản lãnh của y:

- Sư diệt, ta muốn cùng người chiết giải vài chiêu cho giãn gân cốt.

Thân Quỷ trong thâm tâm cũng muốn thưởng thức tài nghệ của sư thúc nên phấn khởi đến bên vách lấy kiếm. Vân Long mượn kiếm Độc Cô Thiên rồi bảo:

- Người cứ giở pho Thái Cực Tuệ Kiếm tận lực tấn công đi!

Thân Quỷ vâng lệnh, ôm kiếm thi lễ rồi bắt đầu vũ lộng thanh kiếm dài quá khổ xuất chiêu Bát Quái Qui Nguyên, kiếm phong xô tới ào ạt. Vân Long vẫn đứng nguyên chỗ, đưa kiếm điểm nhanh vào những sơ hở trong kiếm chiêu, Thân Quỷ vội chuyển sang chiêu Tứ Tượng Khai Hoa nhưng đường kiếm vẫn bị chàng hoá giải. Đến chiêu cuối cùng là Thái Cực Sinh Huy, Vân Long như bóng ma chui qua màn kiếm quang nhập nội, đưa mũi kiếm đặt vào tâm thất Thân Quỷ, lão kinh hãi dơ tay chịu bại, nói với giọng buồn rầu:

- Đệ tử luyện pho kiếm này đã ba mươi năm, nay gặp sư thúc cảm thấy như kiếm chiêu còn quá nhiều sơ hở, thật là hổ thẹn.

Vân Long cười, vỗ vai lão nói:

- Sư diệt sai rồi, chỉ vì ta đã luyện qua nên mới dễ dàng khống chế đường kiếm của người, chứ người ngoài làm sao biết được biến hoá của kiếm pháp. Nhưng thực ra quả kiếm chiêu có sơ hở thật. Điều này xuất phát từ chỗ tay chân và kiếm của người quá dài, nếu địch nhân là một cao thủ dùng vũ khí ngắn ắt tìm cách áp sát, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Chàng bèn lần lượt giảng giải lại tám chiêu của pho Thái Cực Tuệ Kiếm, chỉ cho y cách biến hoá ứng dụng trong trường hợp đối thủ là người có tranh pháp nhanh nhẹn áp sát, đánh gần.

Thân Quỷ dụng tâm ghi nhớ và luyện tập trong vòng một canh giờ đã tinh thực. Lão thấy giờ đây uy lực kiếm chiêu đã tăng lên gấp bội, đánh xa, đánh gần gì đường kiếm cũng liên lạc, kín đáo lợi hại.

Thân Quỷ cảm kích khôn cùng, lão sụp xuống lạy tạ.

- Nhờ ơn chỉ giáo của sư thúc, Quỷ này mới thấy hết được sự tinh luyện của kiếm pháp bản môn!

Độc Cô Thiên cười lớn nói:

- Hôm nay Thân huynh có thể đem những điều đã học được ra kiếm chúng

với bọn hộ pháp Thiên Ma rồi đấy.

Vân Long cùng Thân Quỷ trở về bàn. Chàng thẩm tính toán rồi bảo:

- Ma Diện Tú Sĩ xuất quân ắt sẽ đem theo hai hộ pháp. Ưng Ma bị trọng thương nên ba hộ pháp kia phải ở lại tổng đàn, phòng khi Thánh Giáo trở mặt. Ta cầm chân Ma Diện, Độc Cô Thiên và Phi Hà đấu với một tên, tên còn lại sẽ do Thân Quỷ và La trưởng lão chiêu cố.

Chàng vừa dứt lời thì có một tên thủ hạ chạy vào báo:

- Bẩm đại gia, ngoài kia có một đạo nhân tự xưng là Thân Toán Thư Sinh xin vào yết kiến.

Thân Quỷ mừng rỡ chạy ngay ra đón, lát sau La Thiên Hùng trong bộ võ phục màu đen gòn gàng, lưng đeo trường kiếm bước vào cùng họ Thân.

Lão bước đến bên bàn rượu, ngồi xuống rót một chung, uống cạn rồi hỏi:

- Ta đã dẫn ba mươi cao thủ bạch đạo đến, chẳng hay kế hoạch thế nào?

Thân Quỷ vội sai thị tỳ lấy thêm bát đĩa, thức ăn rồi kể lại những tính toán của Vân Long cho lão tường tận.

La trưởng lão gật đầu khen:

- Tài trí của Long đệ không ai sánh kịp!

Phi Hà vốn thân cận với La trưởng lão nên hỏi lão:

- La lão ca! Có các sư tử của muội tham gia trận này không?

Lão gật đầu nói đùa:

- Các sư tử của người nghe nói có Long đệ ở đây nên nhao nhao đòi theo để xem mặt chàng rể của phái Nga Mi.

Phi Hà hổ thẹn, mặt đỏ bừng.

Màn đêm vừa buông xuống, sau khi đã bố trí nhân thủ phòng vệ gia trang, bọn Vân Long lên đường, đến địa điểm tập kích. Trừ Thân Quỷ và các thủ hạ, bọn chàng đều bịt kín mặt, ba mươi cao thủ bạch đạo cũng vậy.

Trước lúc nửa đêm, mọi người đã nằm sẵn trong khu rừng nhìn ra sông chờ đợi. Trăng rằm trong như đĩa bạc, toả xuống dòng sông ánh sáng dịu dàng. Những lớp sóng nhấp nhô tắm ánh trăng trông như đàn cá tung tăng dưới lớp sương đêm trên mặt nước.

Đúng như dự đoán, bốn chiếc du thuyền của Thiên Ma Giáo xuôi dòng Dương Tử, khi gần đến thì hạ buồm tìm cách ghé vào bờ.

Hàng trăm hảo hán đã lặng lẽ từ bờ bơi ra tiếp đón. Lát sau ba tiếng nổ liên tiếp vang lên, chấn động cả một vùng sông nước. Lửa khói bốc cao thiêu rụi những cánh buồm. Bọn đệ tử Thiên Ma hoảng hốt khóc la, nhảy khỏi thuyền như lũ chuột. Thủ hạ của Thân Quỷ do trưởng nam của y là Thân Phúc thống lĩnh đã chờ sẵn dưới sông. Lịch sử lặp lại, máu hồng nhuộm đỏ những lớp sóng. Dưới ánh trăng chỉ còn là một vùng nước màu đen.

Nhưng có lẽ vì hoả được bị ướt trước khi nổ nên chiếc đại thuyền sau cùng vẫn bình yên. Dưới ánh lửa, thấp thoáng thấy bóng Ma Diện Tú Sĩ và các hộ pháp đứng trên mũi thuyền quát bảo thuộc hạ.

Có vài chục giáo đồ leo được lên chiếc soái thuyền. Số còn lại chắc không thoát khỏi số phận làm mồi cho cá. Bọn chúng cố bơi vào, nhưng từ trên bờ những mũi tên, tụ tiễn, phi đao đã chờ sẵn. Ma Diện Tú Sĩ không ngờ Thân Quỷ biết thần cơ diệu toán, làm cho hàng trăm giáo chúng phải mạng vong. Lão giận điên người, cho thuyền tấp ngay vào bờ, quyết xé xác Dương Tử Đại Hào ra làm trăm mảnh. Vân Long và các cao thủ đã chờ sẵn, nên khi Ma Diện Tú Sĩ tiếp đất, bọn chàng lập tức ra tay. Vô Cực Kiếm phản chiếu dưới ánh trăng vàng tạo thành một luồng kiếm quang xanh nhạt cuốn tới đối phương như mưa gió. Ma Diện cười nhạt vung song thủ đánh bạt chiêu Phong Vũ Trời Tài. Pho Thiên Ma Chưởng này lão đã khổ luyện hơn hai mươi năm nay nên vô cùng lạnh lẽo. Tay hữu bằng thép không linh hoạt bằng tay tả, nhưng lại có móng sắc như năm lưỡi tiểu đao nên cũng không kém phần lợi hại.

Lão xuất đạo lần này tự cho mình là vô địch thiên hạ, nào ngờ mấy tháng trước bị Miêu Cương Độc Thánh cầm chân. Lại đến Ứng Ma bị một tên vô danh đánh bại, nên lòng tự tôn đã giảm đi nhiều. Ma Diện thấy đối phương cũng bịt mặt và kiếm pháp tinh kỳ, nên thầm đoán đây chính là tên tiểu tử đã từng xuất hiện ở Côn Luân.

Lão thận trọng chiết giải từng chiêu để tìm hiểu lộ số võ công của địch thủ.

Nhưng Vân Long gồm thâm sở học của nhiều nhà, đường kiếm linh hoạt, biến ảo khôn lường. Chiêu thức có lúc giống của Võ Đang hay Thiếu Lâm, nhưng lại không phải. Vô Cực Kiếm có lúc như linh xà chập chờn bám lấy các yếu huyệt đối phương.

Bên kia, nhị hộ pháp Bất Quy Kiếm Long Xí đang bị Độc Cô Thiên và Phi Hà áp đảo. Khoái kiếm của Độc Cô Thiên phát huy đến độ chót uy lực Ma Vân kiếm pháp, ngang nhiên va chạm với kiếm của họ Long. Nhưng nếu không có Phi Hà hỗ trợ thì thế thượng phong ắt phải nghiêng về phía Bất Quy Kiếm từ lâu rồi.

Phi Hà vì nhớ thương Vân Long nên ra tay khổ luyện. Diệu Phi sư thái chính là cô ruột của nàng, bà thấy cháu mình chăm chỉ luyện kiếm nhưng lúc nào cũng u sầu nên dò hỏi. Phi Hà thành thực thổ lộ mối chân tình của mình với Vân Long và cả chuyện chàng đã dạy cho nàng tám chiêu kiếm pháp. Bà nổi tính hiếu kỳ, bảo nàng diễn thử, xem xong, sư thái vô cùng khâm phục. Tám chiêu này hoàn toàn thể hiện được tinh thần của kiếm pháp phái Nga Mi, không hẳn là lợi hại hơn nhưng lại chủ ở phép biến ảo, thích hợp với những nữ nhân công lực non kém như Phi Hà và các sư tỷ muội.

Sự phân chia môn hộ trong võ lâm là do khác biệt về địa phương và tính thần riêng của võ công. Mỗi phái đều có những đặc điểm tinh túy riêng, nhưng trải qua hàng trăm năm, các đời sau vẫn có sự bổ sung, sửa đổi miễn là vẫn giữ được nét truyền thống của đạo tổ sư.

Hơn nữa có người đã học võ công từ trước rồi mới gia nhập vào một môn phái, chẳng lẽ bắt họ phải quên đi công phu đã luyện tập bao năm? Do đó, trừ những võ công ác độc, bàng môn tả đạo, thất đại môn phái vì sự hưng thịnh của chính mình cũng chấp nhận cho môn đệ được phép thu thập thêm kiến thức võ thuật bên ngoài. Nhưng không được học lên.

Diệu Phi sư thái là người chuộng võ, thấy tám chiêu này rất hữu dụng nên

cho phép Phi Hà truyền lại để đồng môn cùng luyện tập. Nhờ vậy bản lãnh các nữ đệ tử Nga Mi tăng tiến rõ rệt.

Trở lại trận chiến bên bờ sông Dương Tử, ta sẽ thấy tam hộ pháp Thiên Ma Giáo là Quỷ Trảo Sử Hồn đang tử đấu cùng Thân Quỷ và Thân Toán. Lâu nay vì không muốn lộ thân phận nên La trưởng lão đã bỏ tước trượng, chuyên luyện Giáng Ma kiếm pháp nên đường kiếm của ông rất lợi hại. Phần Thân Quỷ nhờ Vân Long chỉ điểm thêm đã nắm được hoàn toàn tinh túy của Thái Cực Tuệ Kiếm. Vì vậy mặc dù Sử Hồn là ác ma thành danh cũng phải lúng túng trước sự giáp công của hai người.

Đám tàn quân của giáo chúng Thiên Ma còn thảm hại hơn. Ba mươi cao thủ bạch đạo đều là những tay lợi hại, cộng với hai trăm thủ hạ của Dương Tử Đại Hào đã bao vây chặt chẽ và áp đảo dữ dội đối phương. Hơn hai trăm giáo đồ bị tử vong, số còn lại chỉ như cá nằm trên thớt.

Ma Diện Tú Sĩ cảm nhận được nguy cơ đại bại liền bỏ lối du đấu, vận toàn lực quét những luồng kinh phong khủng khiếp quyết đè bẹp đối phương. Công lực lão cực kỳ thâm hậu, chỉ vài lần đón chiêu, Vô Cực Kiếm rung lên bần bật. Vân Long biết không thể kéo dài nên xuất chiêu Vô Cực Uyên Nguyên, chiêu đầu trong Vô Cực Tam Kiếm. Ma Diện thấy đối phương dùng Ngự Kiếm Thuật liền quát lớn xuất chiêu Thiên Ma Nhất Hiện, chưởng kinh như sóng biển lớp lớp xô đến chặn đứng đường kiếm của địch thủ.

Vân Long kinh hãi, không ngờ lão ma lại phá được kiếm chiêu. Chàng nghiêng rặng lại, hai mắt toả ánh xanh biếc, xuất chiêu Vô Cực Chuyển Luân. Kiếm Quang lấp lánh, thân kiếm hợp nhất bốc lên cao, trông như vầng hào quang hình bánh xe đang quay tít. Kiếm khí toả ra trùm lấy đối phương.

Ma Diện Tú Sĩ thấy sát khí nặng nề, vội vàng xuất chiêu Thiêm Ma Lôi Mộ, song thủ đổ liên mười tám chưởng, chấn động không khí tạo nên những tiếng âm ỉ như sấm nổ. Kinh phong liên tiếp đập vào màn kiếm khí, làm tốc độ tiến tới của đối phương chậm lại dần. Lão định chờ Vân Long đuối sức rồi mới hạ độc thủ.

Nhưng nào ngờ chàng là người quyền biến, biết mình khó vượt qua được những lớp chưởng phong nặng nề như sấm sét của Ma Diện nên khi đã chịu được mười sáu chưởng, liền dùng phép Thiên Can Truy rơi thẳng xuống đất như một mảnh sao băng. Vừa tiếp đất chàng vận mười hai thành công lực búng một đạo Niêm Hoa Chỉ vào thâm thất Tú Sĩ.

Ma Diện định ninh rằng chàng sẽ đành chờ hết kiếm chiêu nên hoàn toàn bất ngờ. Nhưng lão võ công nghiêng trời lệch đất, mấy chục năm tu luyện dễ gì thất thủ. Lão nghiêng người né tránh, nhưng chỉ cứu vãn được phần nào. Chỉ phong bén như mũi kiếm chui qua phần mềm nơi bắp thịt vai hữu. Chưa chạm vào gân cốt nhưng vết thương xuất huyết đầm đề.

Vân Long thầm tiếc rẻ và không khỏi khâm phục cơ trí của Tú Sĩ. Ma Diện thấy máu mình tuôn chảy, vận công đình huyết rồi ngửa mặt cười rùng rợn:

Tiểu tử giỏi thật, hai mươi năm qua chưa ai có thể làm ta trầy một miếng da. Nay mi dùng kỳ chiêu lấy của ta một ít máu tươi, ta xin tỏ lòng khâm phục. Nhưng còn một chiêu cuối cùng, nếu ngươi còn sống sót thì Ma Diện này sẽ tha mạng cho.

Vân Long cười nhạt, đưa tay lột khăn bịt mặt, đôi mắt xanh biếc nhìn thẳng -180-

vào mặt Tú Sĩ bảo rằng:

- Chắc người cũng đã nhận ra ta chính là hậu nhân của Bích Nhân Thần Quân? Mười tám năm trước người cùng Ưng Ma hợp công sát hại ngoại tổ của ta. Hôm nay ta quyết giết người để báo thù và trừ đi mối họa của võ lâm.

Ma Diện Tú Sĩ cười thâm độc:

- Ta nghe Ưng Ma kể lại đã đoán ra chính là người. Chiêu Thiên Ma Đảo Càn Khôn này sẽ đưa người sum họp với Nam Cung Phong.

Dứt lời, lão vận công đến độ chót, cơ thể phát ra những tiếng kêu răng rắc, áo bào căng phồng lên chứa đầy chân khí, hai cánh tay đột nhiên dài thêm nửa thước, trông chẳng khác một Thiên Ma giáng thế.

Vân Long không dám khinh thường, rung thanh Vô Cực Kiếm, chung quanh chàng một vòng hào quang xuất hiện, nhẹ nhàng, chậm rãi nâng thân mình lên cao năm thước, kiếm khí lao xao bay lượn. Bóng chàng mờ đi rồi mất hẳn, chỉ còn lại một vầng dương lơ lửng.

Ma Diện kinh hoàng thét lớn:

- Vô Cực Quang Minh!

Rồi tung mình vào bóng đêm biến mất. Thì ra sự phụ Ma Diện là Thiên Ma Yên Lân đã từng bị bại dưới tay Vô Cực Kiếm bởi chính chiêu này. Vì vậy, lão được nghe sự phụ kể tường tận, nên vừa thoáng thấy đã nhận ra.

Hai hộ pháp Thiên Ma Giáo lúc này cũng đã bị mấy vết thương nhẹ, chỉ gắng gượng cầm cự chờ giáo chủ tiếp ứng. Ngờ đâu Ma Diện lại đào tẩu nên họ cũng tấn mạnh vài chiêu rồi rút theo.

Bọn giáo chúng thấy không còn chủ tướng liền cần võ thuốc độc tự sát.

Vân Long lúc này đã xả công, mồ hôi ướt đầm mặt và lưng áo.

Đám thủ hạ Thân Quỷ thấy phe mình đại thắng phấn khởi hoan hô vang dội cả mặt sông.

Mọi người vui vẻ kéo nhau về gia trang của họ Thân. Khi bước đến cổng thì trời đã sáng. Dương Tử Đại Hào vô cùng cao hứng thét thuộc hạ chuẩn bị giết gà, mổ heo để ăn mừng.

Kiểm điểm nhân mã thấy thủ hạ chỉ thiệt mạng có mấy người, thọ thương hơn tám chục, Thân Quỷ ra lệnh đưa xác về nhà cho thân nhân mai táng hậu hĩnh, mỗi gia đình có người tử trận lãnh tiền tuất là hai trăm lạng bạc và được bảo bọc suốt đời.

Các thủ hạ tham gia trận đánh cũng được thưởng năm mươi lạng, người bị thương thì được một trăm.

Đến trưa, yến tiệc đã bày xong, hơn hai trăm người ngồi chật cả sân trang viện. Mọi người hết lòng ca ngợi võ công của Vân Long. Từ đây thanh danh chàng như mặt trời chính ngọ, là chỗ nương tựa của toàn thể võ lâm.

Ngày chiều hôm đó, Vân Long từ giã Thân Quỷ, theo La trưởng lão về Tiên gia trang trong trấn Bắc Giang.